

Bácsme gyeyei Füg getlens ég

A BÁC SBODROG VÁRMEGYEI ÉS A ZOMBORI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Előfizetési ár: Egész évre 10 kor., félévre 5 kor., negyedévre 3 kor. **Tanítók részére:** Egész évre 8 kor., félévre 4 korona. Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadó tulajdonos a „Bácsme gyeyei Füg getlenségi párt.” Az ügyvitelre jogosult megbízott: **László Ferenc.** Felelős szerkesztő: **Pintér Gyula.**

Szerkesztőség: Csihás Benő-utca 3. szám. A közlemények ide küldendők. **Megjelenik: vasárnap és csütörtökön.**

Lallosevits — Konyovits.

Nem mi állítjuk, hanem a zombori munkapárt egyrésze (az igazság érdekében hozzá kell tennünk, hogy a legkonokabb és legmegátalkodottabb része) állítja szembe egymással ezt a két nevet. S ebben a szembeállításban az a visszatartó és utálatos, hogy amíg Lallosevitsre, aki kivált a soraikból — hazafiság tekintetében — kigyót-békát kiáltanak és kárörömmel vigyorognak a kínos sorsán, amelybe, mint tusz, jutott; addig Konyovitsot, mint a magyar hazafiság szeplőtlen apostolát, elismeréssel övezik körül és védelmezik az ugynevezett „gyanusítások” és „zaklatások” ellen.

Nos, hát erre talán fölösleges is mondanunk, hogy nekünk nem fáj a Lallosevits János feje és sem okunk, sem szándékunk őt a mungók agyarkodása ellen pártfogásunkba venni; mert a mungók, akik *egész az utóbbi időkig* egy táborban és szoros bajtársi viszonyban voltak vele, jogosan mondhatják azt, hogy jobban beláttak a szíve titkos rejtekébe, mint mi, akik mindig távol állottunk tőle s többnyire szemközt voltunk vele. Ezt a kérdést tehát intézzék él a mungók és Lallosevits egymás között. De annyit mégis bizvást megállapíthatunk, hogy akármiként érez és gondolkozik is titkon Lallosevits, a *magyarsággal szemben elkövetett bűnök és a szerb irridentizmus tekintetében — a tények szerint — a zombori szerbek között feltétlenül Konyovitsot illeti meg az elsőbbség.*

Mert vajon nem Konyovits Dávid támasztotta-e fel Zomborban a *szerb hegemoniát* és nem ő adott-e *itt szerb jelleget* az egész helyi közéletnek? Nem Konyovits Dávidnak köszönhetjük-e azt, hogy a város *zöld asztalánál*, a 100 tagú törvényhatósági bizottságban, ezidő szerint *45 szavazattal van képviselve a szerbség?* Nem Konyovits Dávid volt-e az, aki durva erőszakkal *kidobálta a hazafias magyar elemet a fórumról* s még a politikai és szakbizottságokba sem eresztett be ugyszólván *hirmondónak sem hazafias magyar embert?* Nem Konyovits Dávid volt-e az, aki diktatori hatalmával galádul visszaélve, a *pártfegyelem örve alatt, a szerb uralom igájába hajtotta a munkapárt magyar elemét* is s arra kényszerítette őket, hogy *vértagadók legyenek és a magyarság ellen viselt iróhadjárataiban segítségüket nyujtsanak neki?* Nem Konyovits volt-e az, aki éppen az imént ugy állította össze a központi választmányt és a választók összeírásával foglalkozó küldöttséget, hogy abból teljességgel kizárta a hazafias magyar elemet és így keresztülvitte, hogy *olyan választási lista készült, amely a képviselőválasztásnál biztosítja a szerbség tulsúlyát, a magyarság fölött?* Hát *magyar hazafiság-e ez, vagy szerb faji politika?* Nem Konyovits Dávid volt-e az aki annyira tulhajtotta a *szerb prepotenciát*, hogy egy alkalommal, az opportunitás nevében, még a *főispáni székbe is beleoktrojálta a szerb nyelvet*, ami azelőtt soha meg nem történt ebben a városban? Nem Konyovits Dávid fejlesztette e annyira a *szerb diktaturát*, hogy itt jóformán már meg se lehetett moccanni, a siker reményével még kérni se lehetett valamit *szerb protekció* nélkül? Nem ennek következménye volt-e, hogy itt már egészen *közhiált* vált, hogy a *lehetetlen kívánságokat* a Konyovits segítségével, az ő jobb keze, Nikolits Gyuró játszva keresztül tudja vinni, mert a tisztviselők nem mernek a *szerb potentátoknak* semmit sem meg-

tagadni? Nem Konyovits uralmának hatása alatt fajultak-e oda a zombori viszonyok, hogy a szerbség jóformán a *szerb vojvodaság székhelyének* kezdte tartani Zombort; annyira, hogy szerb részről már az utcán is rákiabáltak a magyar emberekre, hogy: *Itt nem szabad magyarul beszélni, mert ez a város a szerbeké?* Egyszóval, nem Konyovits uralma juttatott-e oda kennünket, hogy *a magyar ember Zomborban már „nem lelta honját a hazában?”* És végül, ki meri tagadni, hogy a *szerb nép nem a magyar hazafit, hanem a szerb apostolt ünnepli Konyovitsban?* Pedig a saját fajtája talán mégis legjobban ismeri őt.

Akárhogy szépítsék, akárhogy kendőzzék is tehát a magyar cinkossai ezt a képmutató álmagyart, azzal már tisztában van itt mindenki, hogy ha a magyarság és szerbség között elmérgesedett és kiélesedett a helyzet, annak Nikolitson kívül Konyovits a legfőbb oka. S ha nincsenek is ugynevezett *perrendszerű bizonyítékok* arra, hogy uszította a fajtájabelieket a magyarság ellen, az kétségtelen, hogy a magyarokat a folytonos üldözéssel vérg elkeserítette.

Ezek után bizvást megállapíthatjuk, hogy csak olyan magyar beszélhet a Konyovits magyar haafiságáról, aki egy gyékényen árul vele s leplezni és mentegetni akarja a saját *áru-lását*. De hiába minden mesterkedés, a Konyovitsban megtestesült szerb uralomnak, Isten segítségével mégis csak véget fogunk vetni. A Konyovits-bandának el kell takarodni a közélet színteréről; Zombornak magyar városnak kell lenni és az is lesz, ha a poklok minden ördöge és maga Belzebub ő kegyelmessége szemközt áll is velünk.

A délvidéki szerb lakosság hazaárulása.

Immár fölösleges vitáznunk azzal a *kolosszális hazugsággal*, amivel különösen minket bácskaiakat maszlagoltak állandóan a szerb kolomposok magyar cimborái, hogy milyen *nagy hazafiak*, milyen *derék, békés, megbízható, hűséges állampolgárok* a délvidéki szerbek. Irva vagyon, hogy: *„Mindem Demosthenesnél szebben beszél a tett.”* S a *tények*, a megtörtént és *letagadhatatlan események* gyönyörű dolgokat beszélnek a sokat hangoztatott szerb hazafiságról. Elmondja pedig a tényeket az *„Ujvidéki Hírlap”* egyik tudósítása, amelynek hitelességéhez kétség nem fér, mert legitimációt ad neki az a körülmény, hogy keresztül ment a *péterváradai várparancsnokság* cenzuráján. A tudósítás szóról-szóra a következőket mondja:

„Felhárított és példátlanul nagyszabásu hazaárulási eset tartja most izgalomban a kedélyeket. A szlavonországi *Sasinci és Jarak községek szerb lakosai a Szeremsgébe betört szerb katonákat ünnepélyesen fogadták, a főtéren a horvát, osztrák és magyar zászlókat meggyalázták és nyilvánosan elégették.*

Ezenfelül kétségtelenül kiderült és hivatalos megállapítást nyert, hogy *Sasincin nagyszabásu hírszerző központot szerveztek, mely a betört szerb haderőt a mi csapataink mozdulatáról tájékoztatta.*

A mi csapatainknak az említett községekben történt bevonulás után *nyomban megtörtént kivégzéseken felül* e két község meg-

maradt mintegy *2600 főre tehető szerb lakosságát* erős katonai fedezettel tegnap (vasárnap) *Iregre* kísérték, hol ma (hétfőn) kezdetét vette a *rögtönítélő bíróság* működése.

A várparancsnokság hivatalosan közhírré teszi, hogy Szeremmegye szerb csapatoktól teljesen meg van tisztítva és ennekfolytán a magyar, német és horvát lakosság az Ópázua-rumai vonalig már ma visszatérhet, míg a Száva mentén fekvő többi községekbe a visszavándorlás csak holnap kezdődhetik meg.

A Szeremmegyében található *szerb lakosság eltoloncolása folyamatban van* és azok, akik jelenleg a szoroson vett Magyarországon tartózkodnak, *Szeremmegyébe egyelőre nem térhetnek vissza.* Kivételt csak a karlócai püspökség és a hozzátartozó személyzet képezhet, akik akadálytalanul visszatérhetnek.

A kiürített *Kamenica, Karlóca és Bukovci* lakossága, — *kivéve a szerbeket* — ugyancsak visszatérhet.

Az *ópázuai* és környékbeli szerb lakosság annyira ment a *hazaárulásban*, hogy a *betört szerb csapatokat rávette arra, hogy a horvát, német és magyar ajku polgártársaitak löjék le.*

Ópázuan is kezdetét vette a *statáriális* eljárás és sulyos megtorlás fogja hirdetni az államhatalom büntetését.

(Cenzurázva: A péterváradai cs. és kir. várparancsnokság által.)

* * *

Ugyancsak az *„Ujvidéki Hírlap”* újabb közlése szerint, (amelynek hitelességéhez kétség nem fér, mert ez a lap a péterváradai hadsereg-csoport parancsnokság közvetlen ellenőrzése alatt áll) az *Iregen* működő statáriális bíróság erőlyesen folytatja a *sasinci és jaraki* mostre-hazaárulási pörben a tárgyalást s annyi máris kiszivárgott, hogy a *sasinci és jaraki* szerb lakosság zöme a leghazaárulóbb módon viselkedett és vakmerőségükre mentséget találni nem lehet. Az *Ópázua* és környékén történtek miatt egy külön statáriális bíróság működik. *Ujvidéken* pedig a rendőrfőkapitány *minden szerb nemzetiségű egyént*, aki nem állandó ujvidéki lakos, *kiutasított a városból.*

De reánk, bácskaiakra nézve mindezeknél jelentősebb tény az, hogy Bácsme gyey területén is történtek kivégzések hazaárulás miatt. Erre nézve a következőket írja a fentebb nevezett hiteles ujvidéki tudósítás:

HÁRMAS KIVÉGZÉS FELSŐKABOLON.

Még le sem csillapodtak a sasinci és jaraki hazaárulás nyomán keletkezett hullámok, máris újabb, hazaárulás-számba menő gyalázatos eset sajnálatos híret halljuk.

A bácsme gyeyi Felsőkabolon ottani szerbek megtámadták a községben időző és katonai célokra kocsikat rekviráló katonáinkat és hangosan kiabáltak: *„Ha kocsikra van szükségetek, menjetek magyar falvakba, ez Szerbia.”*

Katonáink a főcinkosokat hamarosan összefogdosták és *tettenért hazaárulásról* lévén szó, a *főcinkosok közül kettőt: Markov Nika és Markov Brankó felsőkaboli szerbeket, a vezénylő tiszt parancsára, a község szélén nyomban agyonlőtték.* Ugyanez a sors jutott osztályrészül egy harmadiknak, akinek a személy azonosságát nem sikerült megállapítani és aki *hamis igazolvánnyal* bujkált a nép között és izgatta azt a mi katonáink ellen, Ha ezek a statáriális, sőt még ennél is gyorsabb agyonlövéssek nem térítik észre a szerb lakosság fana-

titkusa, úgy nem marad más hátra, mint mindaddig folytatni a megtorlás e véres, de igazságos és megérdemelt módját, míg egyetlen hazaáruló is akad Szent István országában.

Ennyit mond az újvidéki tudósítás. Ehez igazán nem kell kommentár. S ez talán kinyitja azoknak az együgyűeknek a szemét is, akik hittek valamennyire a szerb kolompások képzetében.

A polgárőrség szervezése.

A zombori magyarság körében már hetekkel ezelőtt fölmerült az az óhaj, hogy — egyfelől a katonai és rendőri erő nagy terheinek könnyítése céljából, másfelől pedig azért, hogy a *polgárság hazafias és megbízható része, minden eshetőségre*, föl legyen fegyverezve — *polgárőrség* alakítsák, amely éjjel nappal teljesíti a *közbiztonsági szolgálatot*.

Nem kell bővebben magyarázni, hogy Zomborban erre az övrendszabályra olyan *égető szükség* volt, amint talán sehol másutt az országban. A város vezetősége nem is zárkózott el ez elől a közóhajtól s felelőssége tudatában teljes mértékben méltányolta azt. Nehézséget egyelőre a szükséges fegyverek hiánya okozott. Immár sikerült ezt az akadályt elhárítani; s ennek következtében a főkapitány a polgármester megbízásából, a kezébe vette a polgárőrség szervezését. A főkapitány által kibocsátott fölhívást alább közöljük és figyelmeztetjük a közönséget, hogy a *polgárőrségbe való belépés végett a rendőrkapitányság kiadóhivatalában kell jelentkezni*, illetőleg az ott kitett ívet aláírni; mert azok az aláírások, amelyeket privát emberek — például Tomasits és Reizner — *minden megbízás nélkül* gyűjtöttek, nem számítanak és figyelembe nem vehetőek. A főkapitány felhívása különben így hangzik:

A mai rendkívüli viszonyok között, a haza érdeke és védelme mindenkire kötelezetté teszi; és pedig fokozott kötelezettséget ró. Amikor a hadba vonult véreink életük feláldozásával a haza védelmén munkálkodnak, az itthon maradt honpolgárok sem zárkozhatnak el oly kötelezettségek vállalása elől, amelyek teljesítésével dicséretre méltó, hazafias cselekedetet visznek végbe.

Miután a rendőrlégénység nagy része bevonult, a közbiztonsági szolgálat zavartalan elláthatása szempontjából elérkezett a polgárőrség felállításának szükségessége.

Ezért azzal a kérelemmel fordulok Zombor város hazafias közönségéhez, hogy a szervezendő polgárőrségbe való felvétel végett mennél nagyobb számban jelentkezni sziveskedjék.

A polgárőrség tagjai a belépéssel a rendőri szolgálati szabályzat rendelkezéseit magukra nézve kötelezőknek elismerik.

A *jelentkezési ív a rendőrkapitányság kiadóhivatalában irható alá*.

Zombor, 1914. évi szeptember hó 16-án.

Trenka Kálmán s. k.
rendőrfőkapitány.

HIREK.

Nincsenek többé tuszok Zomborban!

Az elámulás és mélységes megdöbbenés riadalma futott végig ma a városon, mikor megjelentek a plakátok, melyek tudatták, hogy *felsőbb rendelet* — tekintettel a város békés magatartására — a *zombori tuszokat a további felelősségától fölmentette*. A váratlan eseménnyel szemben minden oldalról unisono azt a kérdést vetették föl, hogy: vajon *kinek a keze működött itt, kinek az információjára történthetett ez?* És özönével szállott felénk a kérdés, hogy mit szólunk a szenzációs intézkedésre? Hát először is azt mondjuk, hogy semmit se szólhatunk; mert a *hadai állapot alatt* nincs jogunk kritizálni az efféle rendelkezéseket. Másodsor pedig, ha egyik-másik szempontból hozzászólhatnánk is, a fölindulás hevében és a meglepetés első impresszióinak hatása alatt nem volna okosság a hozzászólást

megkockáztatni Harmadszor — és tulajdonképpen ennek hangoztatásáért írjuk ezt a pár sort — nem látunk semmi különös okot a riadalomra, annál kevésbé az ijedségre; mert egyszerűen úgy áll a dolog, (amit eddig talán kevesen tudtak.) hogy a *tuszok felelőssége nem a polgárok, hanem a katonaság ellen intézett merényletekre és a katonai intézkedések ellen irányuló cselekményekre* vonatkozott. Ha tehát a katonaság nem látja szükségét az övrendszabály fenntartásának, ez egészen a katonaság dolga; amihez nekünk, polgároknak, jóformán semmi közünk. Tehát csak nyugalom és hűség; rémképekkel ne izgassuk magunkat. A közbiztonságot majd csak fenntartjuk a magunk emberségéből is. Különben arra nézve is nyugodtak lehetünk, hogy a *tuszok felelősségének megszüntetése nem jelenti azt, hogy a katonaság levette róltunk a védőkezet*; sőt ellenkezőleg, talán még fokozottabb védelemre, gondosra és örködésre számíthatunk.

Újabb adományok a sebesült katonák javára. Mint értesülünk, Ybl ezredesné urasszonyhoz, a lapunk mult számában jelzett humanus célra — a sebesült katonák sorsának javítására — újabb a következő adományok folytak be: Egy magát megnevezni nem akaró úrtól 1000 korona. Patricsevits Aszt Vincétől 20, Fodor Mihálytól 30, Vámoscher Károlytól 150, Messingerné asszonytól (Wien) 100, Schäfer Samutól 50, Nikóls Györgytől 200. Délvidéki Közgazdasági Banktól 300 korona; továbbá Falcione Lászlótól 167 liter vörös bor és a Zombori Olvasó Köről 18 játék kártya. A Délvidéki Közgazdasági Bank 300 koronás adományát azzal a nagylelkű kijelentéssel küldte be, hogy a szükséghez képest további adományokkal is kész a nemes célt előmozdítani. Az ezredesné urasszony ezton is mély köszönetét fejezi ki a nemesszívű adakozóknak.

A zombori postatisztikai gyűjtése a sebesülteknek. A napokban ment végbe a hadsereg részére vásárolt lovak és fogatok árának kifizetése, a postatakarékpénztár útján. A kifizetést teljesítő zombori postahivatal tisztijelöltje ezt az alkalmat arra használta fel, hogy a pénzt felvevő földbirtokosok figyelmét felhívja a sebesült katonák javára való adakozásra. A figyelmeztetés várakozáson felül szép eredménnyel járt, mert az illető földbirtokosok a legszívesebb készséggel adakoztak a nemes célra s mint halljuk mintegy 1100 — 1200 korona gyűlt össze.

Megmérgezett katonai lovak. Csütörtökön délelőtt szenzációs eset híre futotta be a várost. A hír szerint a katonaságnak kilenc lovát megmérgezett valami szerb merénylő. Természetesen nyomban megkezdődtek a kombinációk, hogy *mi lesz az eset következménye*. Mert kétségtelen dolog, hogy a katonaság lova éppen olyan hadianyag, mint például a lőszer; ha tehát megöli vagy megölni megkísérli valaki a katonaság lovait, az éppen olyan bűncselekmény, akárcsak a lőszert robbantaná vagy akarná felrobbantani valami gaz merénylő; A dolog azonban nem vett ilyen komoly fordulatot. Hír szerint ugyanis a tényállás a következő: Kuntics Sándor szivaci uti korcsmája istállójában volt elhelyezve 9 katonai ló; melyekre egy káplár vezetése alatt katonák ügyeltek föl. Szerdán este a katonák rendesen megetetvén és megabakolván a lovakat, bementek a korcsma helyiségébe vacsorálni s felügyelet nélkül hagyták az istállót. Mikor vacsora után kimentek az istállóba, állítólag két ismeretlen — egy fiatal és egy öreg — szerbnek látszó ember távozott az udvarból, de a katonák ügyet sem vetettek rájuk; s azon az estén a lovakon sem vettek észre semmi változást. Csütörtökön reggel azonban nagy rémületükre a lovak betegeknek látszottak, nem ettek és nagyon bágyadtak voltak. A katonák mindjárt mérgezésre gondoltak és siettek jelentést tenni a merényletről. A katonai parancsnokság rögtön elvezettette a lovakat Kuntics istállójából és egyelőre Matzitz Gusztáv vendéglőjének istállójába helyeztette el. Katonai és polgári bizottság szállott ki és azonnal megindult a vizsgálat. Megállapítást nyert, hogy a lovaknak csak a szájuk külső része van megsérülve, a belső részen ellenben

számbavehető sérülés nincs. Valószínű tehát, hogy valami mérges anyag — talán lúgkéféle — égette meg a lovak száját, de aligha fogyasztottak belőle. A lovak már csütörtökön jobban lettek délfele már ettek is. A vizsgálatot különben a katonaság saját hatáskörében folytatja. Mint halljuk, semmi pozitív bizonyíték sincs arra, hogy polgári részről merénylet történt volna. A vizsgálat részleteiről különben információkat nem sikerült kapnunk.

Betörés a Weidinger-féle nagykereskedésbe. A szerdáról csütörtökre menő éjjel, ismeretlen tettesek, betörték a Weidinger-féle nagykereskedésbe; kirabolták a készpénztárt, amelyből mintegy 50 korona körüli váltópénzt vittek el; egyéb, számbavehető kárt nem tettek. Az udvar felől, egy mellékhelyiség ablakán hatoltak be, legalább a látszat szerint; de nem lehetetlen, hogy ott csak kijöttek; mert erős a gyanu, hogy a tettes (az esetben ugyanis valószínűleg csak egy tettesről lehet szó) este elbujt valahol a tágas raktárhelyiségek egyikében s dolgát végezvén, kimászott a mellékhelyiség ablakán. Ha ez a föltevés megfelel a valóságnak, akkor csak valami befentes, a körülményekkel ismerős házitolvaj manipulált, aki könnyen beszökhett a helyiségbe. Gyanuba vettek két gyanus alakot is, akik azonban nem voltak feltalálhatók, mert nyomtalavul eltűntek a városból; ami természetesen megerősíti a gyanút. A nyomozást különben a csendőrség vette át. Egyelőre nem mutatkozik semmi pozitív eredmény.

Letartóztatott tusz. Lapunk zártakor értesülünk, hogy a fölmentett tuszok egyikét *Branovicski György* temetkezési vállalkozót államellens üzemek miatt, szombaton délután *letartóztatták*. Részleteket a jövő számban hozunk.

Tilos a sebesült katonáknak szeszes italt és éretlen gyümölcsöt adni! A főkapitány közhírré teszi, hogy a belügyminisztérium rendelkezése szerint a hadbavonuló katonáknak és a harctérről érkező sebesülteknek és egyáltalában az átutazó katonáknak szeszes itallal és éretlen gyümölcssel való megvendégelése tilos.

Helyreigazítás. Lapunk azon közleményére vonatkozólag, mely a beskai kivégzésekről szólt, azt a figyelmeztetést kaptuk, hogy Beska tévesen volt bácsmegyei községnek feltüntetve, mert az szerémségi község. Konstatáljuk, hogy ez a tévedés *a cikk címében* csakugyan előfordult és azt ezennel helyreigazítjuk; de meg kell jegyeznünk, hogy a *szövegben* kifejezetten benne volt, hogy Beska a Szerémségben fekszik.

Talált pénz és szemüveg. A rendőrséghez került, mint talált tárgy, egy pénz tárca kevés pénzzel és egy csipetű szemüveg. A tulajdonosok jelentkezzenek a főkapitánynál.

Adomány a Vörös Kereszt Egylet részére. Oblát Ela 3 pár érmelegítő. Dr. Konyovits Dávid és neje 1 pár liba 1 kosár száraz bab, 6 drb zsebkendő, 1 kendő, 6 drb ing, 12 pár harisnya. Márián Györgyné (Gádor) 1 kis párna 2 áthuzattal, 4 lepedő, 9 ing, 5 alsónadrág, Vértesi Károly a következő könyveket, melyek saját munkái, 1. Konstantinápoly, 2. Spanyolország Portugália, 3. Három főváros. 4. Újabb beszédek. 5. Hattyudalok. 6. Bácsbodrog Megyei irodalmi társaság évkönyve. 7. Emlék lapok. II. Rákoczy F. zombori szobrának leleplezéséről. 30 drb képes újság. 9. 50 drb Rákvézi levelező lap. özv. Buda Rózsa 2 drb szálvéta, 1 drb lepedő. Zsulyevits Mátyás 1 korona. Bácsszentiván község: 2 láda szőlő, 3 láda szilva. 2 láda barack, 1 üveg olvasztott vaj, 1 üveg barack, 10 üveg bor, 6 üveg meggy, 3 zacskó griz, 1 kenyér, 1 drb szalonna, 1 és fél kiló begyurt turó, 5 kg. turó, 5 kis csomag tea, 3 csomag teasütemény, 8 csomag pótkávé, 1 doboz cigaretta, 5 drb szappan, 4 drb vaj, 100 csirke, 30 drb kacsa, 1 lud, 1 borju, 1 bödön zsír, 5 zsák liszt, 8 zsák burgonya, 2170 drb tojás, 4 zsák bab, 219 drb alsónadrág, 372 drb ing, 32 törölköző, 8 drb lepedő, 2 drb párnaáthuzat, 21 drb zsebkendő 29 drb rongy, 10 pár harisnya, 2 drb kendő. Dóits Jován 13 drb tojás. Küllőd község; 200 drb ing, 157 drb alsónadrág, 120 drb rongy 7 drb zsebkendő. (Folyt. köv.)